

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 795/21
22.4.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Миланке Вукчевић, председника већа, Весне Караџић-Ристић и Весне Целетовић Цуцић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., ул. ... бр. ..., ЈМБГ ..., чији је пуномоћник Мирослав Лазаревић, адвокат из Београда, ул. Голи брег бр.22, против туженог ББ из ..., ул. ... бр. ..., ЈМБГ ..., чији је пуномоћник Весна Караџић, адвокат из Београда, ул.Светозара Марковића бр.24, ради утврђења, одлучујући о жалби тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 15829/18 од 16.11.2020. године, у седници већа одржаној 22.4.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба тужиле као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 15829/18 од 16.11.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 15829/18 од 16.11.2020. године, ставом првим изреке одбијен је предлог тужиле за прекид поступка до окончања поступка по ревизији у предмету Вишег суда у Београду П 764/12. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражено да суд утврди њено право на испоруку (легат) из завештања сада пок.ВВ, бившег из ..., којим је одређено да јој се у својину преда 1/2 идеалних делова непокретности, породичне стамбене зграде ПР1 ... бр. ... у ..., саграђене на земљишту државне својине РС, на кат.парцели ... КО ..., те 1/2 идеалних делова гараже површине 20 м2 са једном собом, те 1/2 идеалних делова вишесобног

стана од 286 м² корисне површине у приземљу зграде бр. ... у ул. ..., све саграђено на кат.парцели ... КО ... са правом сувласништва у уделу од 1/2 кат.парцеле ... КО ... површине 16 ари и 24 м², што би тужени био дужан да призна и трпи, као неоснован. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражено да суд утврди да је власник 1/2 идеалних делова непокретности, породичне стамбене зграде Пр1 ... бр. ... у ..., саграђене на земљишту државне својине РС, на кат.парцели ... КО ..., те 1/2 идеалних делова гараже површине 20 м² са једном собом, те 1/2 идеалних делова вишесобног стана од 286 м² корисне површине у приземљу зграде бр. ... у ул. ..., све саграђено на кат.парцели ... КО ... са правом сувласништва у уделу од 1/2 кат.парцеле ... КО ... површине 16 ари и 24 м², по основу испоруке учињене тестаментом – завештањем завештаоца сада пок. ВВ, што би тужени био дужан да призна и трпи као неоснован. Ставом четвртим изреке одбијен је евентуални тужбени захтев тужиље којим је тражила да суд обавезе туженог да изврши испоруку учињену тестаментом – завештањем завештаоца сада пок.ВВ од 23.06.2010. године и да јој пренесе право власништва на 1/2 идеалних делова непокретности, породичне стамбене зграде ПР1 ... бр. ... у ..., саграђене на земљишту државне својине РС, на кат.парцели ... КО ..., те 1/2 идеалних делова гараже површине 20 м² са једном собом, те 1/2 идеалних делова вишесобног стана од 286 м² корисне површине у приземљу зграде бр. ... у ул. ..., све саграђено на кат.парцели ... КО ... са правом сувласништва у уделу од 1/2 кат.парцеле ... КО ... површине 16 ари и 24 м², те да ако то не учини у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, пресуда по правноснажности има служити као основ за упис, као неоснован. Ставом петим изреке обавезана је тужиља да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 107.400,00 динара са законском затезном каматом од дана испуњености услова за извршење па до исплате.

Против наведене пресуде благовремену жалбу изјавила је тужиља из свих законских разлога предвиђених одредбом члана 373 став 1 ЗПП. Жалбене разлоге је образложила и жалбени предлог изнела.

Испитујући правилност побијане одлуке у смислу члана 386 ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је нашао да жалба није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1-3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд у смислу члана 386 став 3 истог закона пази по службеној дужности. Супротно наводима жалбе, изрека пресуде је јасна и сагласна разлозима образложења који су такође јасни, потпуни и непротивречни стању у спису и изведеним доказима како у односу на чињеничне закључке тако и у односу на примењене прописе, па одлука не садржи такве недостатке због којих се не би могла испитати па у поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП.

Изведеним доказима током првостепеног поступка утврђено је да је дана 23.10.2010. године сада пок. ВВ из ..., сачинио алогографски тестамент у присуству тестаментарних сведока ГГ, адвоката из ... и ДД, тада на адреси ..., ул. .... бр. ..., који је

син тестаментарне наследнице АА, тужиље у овом спору. Предмет тестаментарног располагања је, између осталог, био стан који се налази у ... у ул. ... на кат.парцели ..., уписан у лист непокретности бр. ... КО ..., који по вољи тестатора наслеђују његов син ББ (тужени у овом спору) и АА (тужиља у овом спору) са по 1/2. У оставинском поступку тужилац је признао пуноважност алогографског тестаamenta. Пресудом Вишег суда у Београу П 764/12 од 19.01.2016. године усвојен је тужбени захтев тужиоца АА у делу у коме је тражен поништај наследничке изјаве, у делу у коме је тражено утврђење да је писмени тестамент пред сведоцима проглашен дана 20.12.2011. године у односу на одређивање тужене као тестаментарног наследника на непокретностима наведеним у изреци које представљају предмет расправљања у овој парници не производи правно дејство (ништавост) а утврђено је да је тужилац у том спору власник 1/2 непокретности и да ће пресуда послужити као исправа за упис права својине. Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2644/16 од 30.5.2018. године одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Вишег суда у Београду у целости. Пресудом Врховног касационог суда Рев.бр.5610/18 од 29.08.2019. године одбијен је ревизија тужене поднета против наведене пресуде Апелационог суда у Београду, а и Апелациони и Врховни касациони суд су се у својим одлукама изјаснили у погледу намере завештаоца да остави легат туженој (тужиљи у овом спору).

Првостепени суд је одлуку ко у ставу првом изреке донео имјући у виду да је Врховни касациони суд пресудом Рев 5610/18 од 29.08.2019. године одлучио о ревизији тужиље пре доношења одлуке о предлогу за прекид овог поступка до завршетка поступка по ревизији. Даље првостепени суд налази да је неоснован захтев тужиље којим је тражила утврђење да је на основу испоруке (легата) из завештања сада пок. ВВ постала власник 1/2 идеалних делова описаних непокретности које јој по оспореном тестаменту припадају имајући у виду да испорука представља располагање за случај смрти којим завешталац испорукопримцу оставља неку одређену имовинску корист из заоставштине, на који начин, испорукопримац не постаје универзални сукцесор оставиоца, већ, у смислу одредбе члана 145 став 1 Закона о наслеђивању, стиче право да одређену ствар или право захтева од онога коме је њено испуњење наложено. Испорука зато представља облик сингуларне сукцесије, где испорукопримац добија имовинску корист из тестаamenta иако није наследник. У конкретном случају тестамент пок. ВВ, који је правноснажном пресудом Вишег суда у Београду П 764/12 од 19.01.2016. године оглашен ништавим у делу у којем је тужиљи остављена имовина у наследство, није садржао одредбе о испоруци, нити се његовим тумачењем може закључити да је намера оставиоца била да тужиљи предметну имовину распореди као легат, о чему су се изјаснили и Апелациони и Врховни касациони суд. Да је права воља пок. ВВ била да тужиљи остави испоруку, суд сматра да у конкретном случају нису постојале сметње да завешталац то изричито и наведе у спорном тестаменту, што он није учинио. Такође, суд налази и да је у конкретном случају спорна права намера завештаоца, она се свакако у смислу одредбе члана 135 став 2 Закона о наслеђивању има тумачити у смислу који је повољнији за законске наследнике, што је у конкретном случају тужени па би захтев тужиље да суд утврди њено право на испоруку (легат) из завештања опет био неоснован. Осим наведеног, чак и под претпоставком да се описано располагање пок. ВВ може сматрати легатом, суд налази да би такво

располагање било ништаво из истих разлога који су наведени у правноснажној пресуди овог суда П 764/12 од 19.1.2016. године у смислу одредбе члана 160 став 2 Закона о наслеђивању. Такође, суд налази да је захтев тужиле за испоруку неблаговремен у смислу одредбе члан 154 Закона о наслеђивању јер је њено право да захтева испоруку несумњиво престало протеком годину дана од проглашења спорног завештања 20.12.2011. године када је иста неспорно сазнала за своје право и била овлашћена да исто захтева. Самим тим, како не постоји ни правни основ за стицање права својине на идеалним деловима предметних непокретности неоснован је тужбени захтев тужиле да се утврди да је по основу испоруке учињене наведеним завештањем њихов сувласник. Како је одбио основни тужбени захтев у целисти, суд је одбио и евентуални тужбени захтев којим је тужилца тражила да се изврши испорука учињена предметним завештањем и да се на њу пренесе право власништва на половини идеалних делова непокретности наведених у завештању, а како је током поступка утврђено да легат није учињен, нити је тужилца носилац таквог права захтев тужиле је и у овом делу одбијен као неоснован.

Дате разлоге првостепеног суда као правилне, аргументоване и на закону засноване прихвата и другостепени суд.

Неосновано се жалбом указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 1 у вези са чланом 8 ЗПП и погрешну примену материјалног права. Жалбом тужилца у ствари напада резултате доказног поступка покушавајући да кроз изнете тврдње доведе у сумњу тачност закључака првостепеног суда о битним чињеничким питањима спорног односа и правилност примене материјалног права односно понавља оно што је већ било предмет правилне оцене од стране Вишег суда у Београду аргументацијом коју и Апелациони суд прихвата и на њу упућује уместо сувишног понављања.

Супротно поновљеним жалбеним тврдњама одредбе завештања су у конкретном случају тумачене у смислу одредбе члана 135 Закона о наслеђивању према правој намери завештаоца и нису садржале одредбе о испоруци (легату) а неосновано је и указивање да је суд, имајући у виду садржину тражене правне заштите, требао да испитује да ли постоје услови за важност неког другог правног посла у наследно-правном смислу.

Ни осталим наводима жалбе који нису од одлучног значаја не доводи се у сумњу правилност одлучивања првостепеног суда.

С обзиром на изложено, одлучено је као у ставу првом изреке на основу члана 390 ЗПП, а као у ставу другом изреке на основу члана 165 став 1 ЗПП, јер тужилца није успела у поступку поводом изјављеног редовног правног лека.

Приликом одлучивања другостепени суд је имао у виду да је првостепени суд очигледном грешком у образложењу одлуке о трошковима поступка садржане у ставу петом изреке навео да досуђује тужиоцу таксу на одговор на тужбу у износу од

36.9000,00 динара уместо 36.900,00 динара, али да ову грешку може исправити у свако доба сходно члану 362 ЗПП.

Такође је имао у виду да је тужиља у жалбеном поступку поднела молбу за ослобађање од таксе на тужбу и одлуку, али је нашао да суд може о њој одлучити и накнадно.

**Председник већа-судија
Миланка Вукчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић